

Тема број један у кулоарима немачке владе и опозиције јесте припрема одступница канцеларке Ангеле Меркел на три фронта – на нивоу Европске уније, као и у Немачкој на савезном и на покрајинском нивоу. Аналитичари истичу да „офанзива Бизмарка данашњице”, како су Меркелова и њени потези оцењени у немачким медијима, јењава а „припрема се за прелазак на тактику одбране позиција, пре свега у Немачкој”.

Као разлог за забринутост на европском нивоу наводе се победе социјалистичког кандидата Франсоа Оланда на председничким изборима у Француској и дебакла странака умерене деснице и грађанске левице у Грчкој. У Немачкој, после новог пораза странака демохришћанско-либералне коалиције (ЦДУ/ЦСУ и ФДП) на покрајинским изборима у Шлезвиг-Холштајну, доводи се у питање недодирљивост канцеларке.

Избор Оланда за новог председника Француске, при томе, прихвата се као „решив проблем”, премда је реч о љутом противнику политике штедње коју је Немачка наметнула Европи. Берлин је, извесно, спреман на компромис који би се свео на формулу „и штедња, као што то тражи Меркелова, и нова задуживања кроз инвестиције у развој, како то захтева Оланд”, истиче хамбуршки недељника „Цајт”.

Аналитичари иду под руку са тезом „Цајта”, а нагласак стављају на изјаву вицеканцелара и министра спољних послова Гвида Вестервела.

„Заједничким снагама ћемо пребродити дужничку кризу: имамо Фискални пакт, а ускоро ћемо имати и Пакт о привредном расту којим ће конкурентност европске привреде бити уздигнута на виши ниво”, рекао је Вестервеле, честитајући Оланду на изборној победи.

Хоће ли компромис Париза и Берлина који се назире растеретити „домаће” бриге

Меркелове, остаје да се види.

Битнији проблем демохришћанских табора јесте седми узастопни пораз на покрајинским изборима праћен наглим „оздрављењем” коалиционог партнера, либерала. После серије пораза на покрајинским изборима, ФДП је пошло за руком да у Шлезвиг-Холштајну оствари запажен успех. Минулог викенда су освојили 8,5 одсто бирачке наклоности.

Да невоља по канцеларку буде већа, заслуге за успех приписују се Волфгангу Кубицком, по општем мишљењу, новом прваку либерала и на савезном нивоу.

„Зидојче цајтунг” тврди да Кубицки – назван „Волф са обале” – припрема пуч против шефа странке Филипа Реслера. Сменом челника дошло би до новог односа либерала и демохришћана, коју је Фолкер Каудер, лидер парламентарне фракције ЦДУ у Бундестагу, овако објаснио: „Ако су нам либерали доносили потребну већину (у Бундестаг), сада ће од њих зависити наш опстанак у влади.”

Сходно ситуацији, стратегија демохришћана усмерава се на поправљање односа са опозиционим социјалдемократима (СПД). „Унапређују се размишљања о новој, великој коалицији после избора 2013. године”, каже се у кабинету владе у Берлину.

Као (пожељни) партнери на челу СПД-а наводе се популарни „стонси” – Франк Валтер Штајнмајер и Пер Штајнбрик. Двојац левих либерала био би прихватљив за Меркелову као некада Герхард Шредер. Од челне позиције, међутим, двојац раздваја шеф странке Сигмар Габријел. Габријел је први избор већинског, радничког крила, односно фракције у партији. Ако дође до захтеваног унутарпартијског плебисцита о канцеларском кандидату, Габријел ће извесно повести странку у изборно надметање 2013. године – у стилу, како кажу, немачког Франсоа Оланда.

Милош Казимировић

(Политика)

